

SEBASTIAN: Ma armastan sind. Ma armastan sind rohkem, kui ma kardan haiget saada. Ma armastan sind rohkem, kui oma vabadust end mitte kellegagi siduda. Ma armastan sind isegi siis, kui see ei ole cool. Ma armastan sind vaatamata sellele, et ma tean, et see saab otsa, et mitte keegi ei ela enam tänapäeval õnnelikult elu lõpuni, sest maailmas on nii palju variante, aga minu jaoks on ainult üks variant. Ja ma armastan sind sellepärast, et sa paned mind uskuma ilmvõimatuid asju nagu pikk kooselu või tingimusteta armastus. Ma armastan sind sellepärast, et mul ei ole võimalik öelda mille pärast, mul ei ole ühtegi tingimust, on ainult – kõige pärast. Ma armastan seda, kuidas su nina läheb külma käes punaseks ja sa ütled, et sa oled siis nii kole, aga ma armastan sind nii palju, et sinu kole on alati ilus. Ma armastan seda, kuidas sa alati hiljaks jääd ja kunagi ei tule, kui on kokku lepitud, ja kuidas sa ise seda häbened, nii palju, et sinu süda annab sinu põskedele värvi ja see on maailma kõige ilusam värv. Ma armastan seda, kuidas sa oled maailma suhtes nii kriitiline, et see teeb haiget, aga ma armastan seda ikkagi, sest see paneb mind tahtma kinkida sulle paremat maailma, sellist, mis väärrib sind. Ja ma tahan olla su kõrval, kui sa nutad. Ja ma tahan olla su kõrval, kui sa tunned ennast nii kohutavalt, et sa ei taha voodist üles tõusta. Ja ma tahan olla su kõrval, kui sa oled väsinud ja ütled mulle halvasti. Ja ma tahan olla su kõrval, kui sul ei ole minu jaoks aega. Ja ma tahan olla sinu kõrval, kui sa võtad kaalus juurde ja sinu suunurkadesse ilmuvad esimesed kortsud. Ja ma tahan olla su kõrval, kui sa ei saa enam hästi toolilt üles. Ja ma tahan olla su kõrval, kui sa oled haiglas ja pissid kotti. Ja ma tahan olla su kõrval, kui sa ei mäleta enam mu nime.

Andra Teede, Mari-Liis Lill „Esimene armastus“